

- Sąd do spraw Służby Publicznej nie uzasadnił spornego postanowienia w zakresie, w jakim wyraźnie potwierdził, że trzy argumenty przedstawione przez skarżącego nie dotyczyły zachowania Komisji Europejskiej, lecz odnosiły się faktycznie do bezprawności pewnych działań;
- Sąd do spraw Służby Publicznej w błędny sposób zastosował orzecznictwo z zakresu autonomii zarzutów skargi. Sąd w postępowaniu w pierwszej instancji niesłusznie uznał między innymi, że zasada autonomii zarzutów nie mogła wywołać skutków w tej sprawie;
- brak uzasadnienia pod kątem wniosku o zadośćuczynienie: w świetle wielości argumentów obszernie przedstawionych przez skarżącego dla wykazania związku pomiędzy krzywdą a zachowaniem Komisji, zaskarżone postanowienie, które milczy w tym względzie, nie pozwala na zrozumienie motywów, które legły u podstaw oddalenia tych argumentów.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2008 r. — Tay Za przeciwko Radzie

(Sprawa T-181/08)

(2008/C 171/87)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pye Phyto Tay Za (Yangon, Związek Myanmar) (Przedstawiciele: D. Anderson QC, M. Lester, Barrister i G. Martin, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia 194/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w całości lub w zakresie dotyczącym skarżącego oraz
- obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez skarżącego w tym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia (WE) nr 194/2008 ⁽¹⁾ w dotyczącym go zakresie z czterech powodów:

Po pierwsze, skarżący twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie nie ma właściwej podstawy prawnej. W związku z tym podnosi, że ani art. 60 traktatu WE, ani art. 301 traktatu UE nie przyznają Radzie uprawnień do zamrożenia wszystkich funduszy osoby, która nie jest związana z militarnym systemem Birmy/Związku Myanmar. Po drugie, skarżący stwierdza, że rozporządzenie to narusza obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 253 WE, ponieważ nie przedstawia ono żadnych powodów, z których nazwisko skarżącego umieszczono w części J załącznika VI do tego rozporządzenia, wymieniającego członków rządu Birmy i osoby z nim związane. Oprócz tego wspólne stano-

wisko nr 2006/318/CFSP ⁽²⁾ zobowiązujące państwa członkowskie do uniemożliwienia skarżącemu wjazdu i tranzytu przez ich terytoria również nie zawiera uzasadnienia faktu umieszczenia nazwiska skarżącego na tej liście, lecz jedynie umieszcza jego nazwisko w części zatytułowanej „Osoby czerpiące zyski z polityki gospodarczej rządu”. Po trzecie, skarżący twierdzi, że rozporządzenie narusza jego prawa podstawowe, ponieważ w nieproporcjonalny sposób narusza przysługujące mu prawo do pełnego korzystania z jego własności, prawo do przedstawienia stanowiska oraz skutecznej ochrony sądowej. Po czwarte, zdaniem skarżącego, zaskarżone rozporządzenie narusza zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 194/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie przedłużenia obowiązywania i wzmocnienia środków ograniczających wobec Birmy/Związku Myanmar, uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 817/2006 (Dz.U. 2008 L 66, str. 1).

⁽²⁾ Wspólne stanowisko Rady 2006/318/WPZiB z dnia 27 kwietnia 2006 r. w sprawie odnowienia środków ograniczających skierowanych przeciwko Birmy/Związkowi Myanmar (Dz.U. 2006 L 116, str. 77), którego obowiązywanie zostało przedłużone do 30 kwietnia 2009 r. w drodze wspólnego stanowiska Rady 2008/349/WPZiB z dnia 29 kwietnia 2008 r. (Dz.U. 2008 L 116, str. 57).

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2008 r. — Komisja przeciwko Atlantic Energy

(Sprawa T-182/08)

(2008/C 171/88)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A.M. Rouchaud-Joët, S. Lejeune, pełnomocnicy i M. Jarvis, Barrister)

Strona pozwana: Atlantic Energy Ltd (Truro, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz Komisji kwoty 383 081,19 EURO, z tego 226 010,00 EURO tytułem kwoty głównej i 76 233,61 EURO tytułem odsetek za zwłokę w płatności naliczonych według stopy procentowej EBC + 2 % od kwoty głównej za okres od 1 czerwca 1996 r. do 28 lutego 2002 r. i 84 448,11 EURO tytułem odsetek za zwłokę w płatności naliczonych od kwoty głównej i odsetek należnych za okres do dnia 28 lutego 2002 r. według stopy procentowej EBC + 1.5 % za okres od 16 lipca 2002 r. do 31 maja 2008 r., pomniejszonej o kwotę 3 610,53 EURO;
- zasądzenie od strony pozwanej kwoty 39,33 EURO za każdy dzień tytułem odsetek naliczonych za okres od dnia 31 maja 2008 r. do dnia spłaty całości wierzytelności;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dnia 29 marca 1996 r. Wspólnota Europejska reprezentowana przez Komisję zawarła z Sidney C. Banks Plc i Jenbacher Energiesysteme AG umowę — oznaczoną jako BU 183/95 UK/AT — o wykonanie projektu „Advanced automated gasifier with CHP using waste wood as fuel” w ramach działalności Wspólnoty w dziedzinie energii jądowej⁽¹⁾. Zgodnie z jednym z postanowień umowy Komisja dokonała wpłaty zaliczki wskazanemu koordynatorowi umowy, Sydney C. Banks Plc., na poczet wkładu do budżetu projektu.

Faksem z dnia 25 września 1996 r. Sidney C. Banks Plc poinformował Komisję o zamiarze wycofania się z projektu. Dnia 17 kwietnia 1998 r. Wspólnota Europejska reprezentowana przez Komisję podpisała Załącznik nr 1 do umowy, zgodnie z którym spółka Atlantic Energy Ltd wstąpiła w miejsce Sidney C. Banks Plc jako strona i koordynator wykonania umowy.

Zgodnie z klauzulą 2 Załącznika w kwietniu 1998 r. Sidney C. Banks Plc przekazał spółce Atlantic Energy Ltd zaliczkę otrzymaną od Komisji (powiększoną o odsetki).

Komisja domaga się zasądzenia od spółki Atlantic Energy Ltd kwoty zaliczki powiększonej o odsetki, powołując się na fakt, że realizacji projektu nie rozpoczęto, a jeśli nawet, to została ona przerwana przez Komisję.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 94/806/WE z dnia 23 listopada 1994 r. w sprawie przyjęcia specjalnego programu badań i rozwoju technologicznego, obejmującego prezentację, w dziedzinie energii jądowej (1994–1998) (Dz.U. L 334 z 22.12.1994, str. 87) [tłumaczenie nieoficjalne].

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2008 r. — Schuhpark Fascies przeciwko OHIM — Leder & Schuh (jello SCHUHPARK)

(Sprawa T-183/08)

(2008/C 171/89)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schuhpark Fascies GmbH (Warendorf, Niemcy) (przedstawiciele: A. Peter i J. Braune, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Leder & Schuh AG (Graz, Austria)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 13 marca 2008 r. w sprawie R 1560/2006-4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Leder & Schuh AG

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowno-graficzny znak towarowy „jello SCHUHPARK” zgłoszony dla towarów z klas 1, 3, 9, 14, 16, 18, 21, 24–26 i 28 (zgłoszenie nr 1 269 372)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Niemiecki słowny znak towarowy „Schuhpark” zarejestrowany dla towarów z klasy 25 (nr 1 007 149), przy czym sprzeciw był skierowany przeciwko rejestracji dla towarów z klas 18, 21, 25 i 26.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu i częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji i odrzucenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 43 ust. 2 zdanie drugie i art. 43 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾, jak również zasady 22 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 2868/95⁽²⁾, ponieważ strona skarżąca wystarczająco dowiodła, że znak, na który powołano się w sprzeciwie, był używany w sposób pozwalający na zachowanie praw.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) Nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2008 r. — Rodd & Gunn Australia przeciwko OHIM (Przedstawienie psa)

(Sprawa T-187/08)

(2008/C 171/90)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rodd & Gunn Australia Limited (Wellington, Nowa Zelandia) (przedstawiciel: B. Brandreth, barrister i N. Jenkins, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 12 marca 2008 r. w sprawie R 1245/2007-4;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania